GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

FÖRSAMLINGEN, KRISTI KROPP

Efesierbrevet 1:23 • Predikan G8B 2019-08-14 • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi har nu i denna fjortonde predikan från Efesierbrevet kommit till första kapitlets sista vers. Vi har sett hur Paulus i de första 14 verserna ger en lång och sublim lovprisning och beskrivit mängder av höga välsignelser för den som är i Kristus. Sedan växlar han tonläge i vers 15 och börjar att berätta hur han ber för brevets mottagare.

Den huvudsakliga, övergripande bönen är en bön att de ska få en rätt kunskap om Gud. Han ber att deras hjärtans ögon ska få ljus så att det som de vet om Gud på en teoretisk nivå ska sjunka ner och bli verkligt för dem – att de i djupet av sin varelse ska förstå vem Gud är, eftersom det kommer att förändra allt. Det kommer att forma deras liv till en sådan grad att alla de andra problemen kommer att framstå i ett helt nytt ljus.

Förra gången tittade vi på hur Paulus ber att de ska förstå ”hur oerhört stor hans makt är i oss som tror, därför att hans väldiga kraft har varit verksam” (vers 19). Där såg vi hur Paulus tar i – han pressar språket till dess yttersta. Vi tittade på vilka grekiska ord Paulus använder och konstaterade att man skulle kunna översätta versen med att säga ”Guds hyper-mega kraft till oss som tror, enligt hans kraftande kraftiga kraft.” Men om vi vill få med lite mer nyanser kan vi säga ”Guds hyper-mega-kraft till oss som tror enligt hans verksamma, suveränitets styrka.” Det är som att han vill kommunicera till brevets mottagare att om du är i Kristus, om du är en del i församlingen som är Kristi kropp, så har du all kraft du någonsin kommer att behöva. Du behöver inte jaga efter mer kraft. Du behöver inte sträcka dig ut efter något som du inte redan har fått. Han ber att du, att *vi* ska *förstå vad vi har* i Kristus.

Det är sammanhanget. Den 22:a versen säger att Gud lade allt under Kristi fötter, och honom som är huvudet över allting (det vill säga Kristus) han som är hela universums Herre, hela historiens Herre, han som är över allt och alla, inför honom som alla knän ska böjas och alla tungor bekänna – Gud gav honom att också vara huvud över församlingen. Sedan fortsätter den 23:e versen att tala om att församlingen är Kristi kropp och fullheten av honom som uppfyller allt i alla.

Man skulle kunna tänka att Paulus gör en avstickare från sammanhanget som handlar om att vi ska förstå Guds hyper-mega-kraft till oss som tror. Men jag tror inte det. Här lyfter Paulus fram ytterligare en aspekt av vad vi måste förstå för att se väldigheten i Guds kraft som är verksam i oss. Nu gör han det genom att lyfta fram *församlingen*. Kristus är given som huvud till församlingen. Kristus uppfyller församlingen med sitt liv och sin kraft. *Om du är en medlem i församlingen som är Kristi kropp så har du del av Kristi fullhet*. Guds väldiga kraft är verksam genom Kristus i församlingen, som är Kristi kropp.

Nu tänkte jag lägga upp predikan i fyra punkter. Först (1) har vi ett språkligt problem i versen, så vi måste börja med att ställa oss frågan vad texten faktiskt säger. Vad står det

egentligen? Sedan (2) vill jag lyfta fram ett par principer om vad det kan betyda. I den tredje punkten vill jag göra ett förtydligande och i den fjärde punkten ska vi titta på några praktiska konsekvenser för oss här och nu. Det är inte mycket till rubriker, men det finns i alla fall någon sorts struktur på predikan.

I. VAD STÅR DET

För det första, vad står det? Versen lyder så här i Svenska Folkbibelns översättning,

```
Efesierbrevet 1:22b-23 (SFB-15)
22[och honom som är huvud över allting gav han till församlingen] 23som är
hans kropp, fullheten av honom som uppfyller allt i alla.
```

Först ser vi att Kristus är huvud över allting. Detta ”allting” nämns två gånger i den 22:a versen. Vad detta ”allting” syftar på ser vi i den 21:a versen. Det är ”alla härskare, makter, krafter och herradömen och alla namn som kan nämnas, inte bara i denna tidsålder utan också i den kommande. *Allt* lade han under hans fötter.” Det handlar alltså inte bara om människor och djur utan också alla sorters änglar och andliga väsen. Det är helt enkelt allt som existerar, allt är underlagt Kristus.

Så denne Kristus som är hela universums Herre och som är alla änglars Herre, han som är huvud över allting gav han till församlingen som är hans kropp. Han är alltså huvud över universum. Och han är huvud över församlingen. Men församlingen är hans kropp. Han regerar över församlingen på ett annat sätt än han regerar över universum. Det finns något som är väsentligt annorlunda.

Texten fortsätter,

```
Efesierbrevet 1:22b-23 (SFB-15)
22[församlingen] 23som är hans kropp, fullheten av honom som uppfyller allt
i alla.
```

Det är här det blir komplicerat. Ordet för ”fullhet” står två gånger; först i en substantivform och sedan i en verbform – ”fullheten… som uppfyller…” Frågan är vem eller vad det är som uppfyller vem.

Problemet är att ordet för ”fullhet” kan uppfattas i aktiv eller passiv form. Båda sätten att läsa passar grammatiskt. Om man läser ordet ”fullhet” i aktiv form så handlar det om själva innehållet, det är det som fyller upp någonting. Det kan vara innehållet i en flaska, eller det kan vara lasten i ett skepp. Det är den vanligaste formen av ordet.

Om vi läser meningen på det sättet innebär det att det är församlingen som uppfyller Kristus. Församlingen är liksom innehållet i Kristus och Kristus vore ofullständig utan församlingen. Det är flera väldigt tunga teologer som förespråkar den här förståelsen av versen, bland annat Jean Calvin och Charles Hodge.

Om man däremot läser ordet i passiv form så handlar det om *det som blir uppfyllt*, till exempel en flaska. Förstår vi ordet på det sättet så handlar versen om att Kristus uppfyller församlingen. Församlingen är Kristi fullhet inte för att församlingen uppfyller Kristus utan för att Kristus uppfyller församlingen. Det här tror jag är den mest naturliga läsningen som passar bäst in i sammanhanget, även om Calvin och Hodge argumenterar för motsatsen. Det är också den linjen som de flesta bibelöversättningar har gått på. Kristus är huvud över allt i hela universum. Också församlingen. Men församlingen är Kristi kropp; den relaterar till

honom på ett unikt sätt. Den är *fullheten* av honom; den är liksom ett kärl som han har uppfyllt till bredden med sitt liv, sin kraft.

Fundera på det. Kristus är Herre över allt, också det som orsakar lidande. Det pratade jag om i förra predikan och vi tittade på ganska många texter som bekräftade att det var så. Han regerar över allt i hela universum. Men församlingen är hans kropp. Genom kroppens alla kroppsdelar pulserar hans eget livsblod, hans egen kraft. Den är helt uppfylld av honom på det mest levande och organiska och intima sätt man kan föreställa sig.

II. VAD BETYDER DET

Vad betyder det då? Innan vi kommer till de mer konkreta slutsatserna i den sista punkten skulle jag vilja lägga fram fem principer, fem uppenbara lärdomar utifrån tanken på att församlingen är Kristi kropp och bärare av Kristi fullhet.

1. Kroppens enhet är en enhet i Anden

För det första: kroppens enhet är en enhet i Anden. Det är inte en enhet vi kan skapa med våra egna knep och tekniker. Vi kan inte skapa en sann församling utifrån gemensamma intressen. Notera att jag säger *sann* församling, jag ska återkomma till det i den tredje punkten.

Bibeln lär oss att det är den helige Ande som gör oss kristna. Det är den helige Ande som öppnar våra hjärtan så att vi vill ha med Gud att göra. Det är den helige Ande som övertygar oss om vår synd och vår egen hopplöshet och som vittnar om Kristus så att vi plötsligt kan se honom med nya ögon och se att han gav sitt liv för oss. Det är den helige Ande som ger oss omvändelse så att vi vänder oss bort från oss själva och den mörka grop vi befinner oss i och vänder oss till Gud och sätter hela vår förtröstan till Kristus. Det är den helige Ande som föder oss på nytt; som tar sin boning i våra hjärtan så att vi kan vända oss till Gud som vår Far.

Det är den helige Ande som gör oss till ett folk; som gör oss till barn i Guds familj; som fogar in oss och gör oss till medlemmar i Kristi kropp. Det är enhet som den helige Ande skapar, och inget vi kan skapa själva.

Det finns mängder av exempel på församlingar och samfund som gått ihop av mängder av praktiska skäl och som säger att för enhetens skull så ska man inte prata om människans syndafördärv eller om Kristi ställföreträdande strafflidande eller om jungfrufödsel eller om Bibelns auktoritet och tillräcklighet. Men när man följer den minsta gemensamma nämnarens princip utan att se vilka gränser Bibeln sätter upp har man övergett Andens enhet och bara skapat en intresseförening. Det har inget med Kristi kropp att göra, utan man skapar något som mer liknar Frankensteins monster. En zombie. En levande död.

2. Livet kommer från Kristus

För det andra: att Kristus är vårt huvud innebär enligt antikens sätt att tänka att livet kommer från Kristus. Vi kan föreställa oss kroppens nervsystem som letar sig ut i alla våra kroppsdelar men som utgår från huvudet. Det innebär i sin tur att det liv vi har i församlingen är hans eget liv. All kraft kommer från honom. Aposteln Johannes säger,

> Johannesevangeliet 1:16 (SFB-15)
> 16 Av hans fullhet har vi alla fått, nåd och åter nåd.

Det innebär i sin tur att alla vi olika kroppsdelar har samma sorts liv, nämligen Kristi liv. Vi har alla olika sätt att uttrycka det, men det är samma liv. Det vore ytterst arrogant att peka på någon annan medlem i kroppen som delar Kristi liv med dig och säga ”han eller hon har inget liv”, bara för att vi har olika saker vi kämpar med och olika sätt att gestalta Kristi liv i våra liv.

Ytterligare en tanke utifrån att livet i kroppen kommer från Kristus är förstås att det inte finns något liv utanför kroppen. Det finns ingen kroppsdel som kan ha en egen existens frikopplad från kroppen, eftersom det är genom kroppen vi får vårt liv.

3. Enheten är organisk

För det tredje: enheten är organisk. Vi har tidigare sagt att enheten är en enhet i Anden och att den får sitt liv från Kristus som är huvudet. Men att församlingen är Kristi kropp innebär också att enheten är organisk. Även om vi medlemmar är olika är vi både förenade med varandra och med Kristus. Vi kan inte komma ifrån varken det ena eller det andra. Vi är inte mekaniskt ihopskruvade, vi är organiskt sammanfogade. Vi delar vårt ursprung och vi delar vårt liv och vi kompletterar varandra. När vi älskar varandra trots våra olikheter och inte klagar på varandra på grund av våra olikheter; när vi underordnar oss varandra och gläds åt varandras olikheter fungerar vi tillsammans i en organisk helhet. Det är Gud som fogat oss samman till en kropp och gett oss ett gemensamt liv i Kristus.

4. Vad som är sant om honom är sant om oss

För det fjärde: eftersom församlingen som är Kristi kropp är fullheten av honom innebär det att vad som är sant om Kristus är också är sant om oss. Det som vårt huvud gör, gör också vi. Därför kan vi säga att vi har blivit korsfästa med Kristus. När han korsfästes kan jag säga, eftersom jag är förenad med honom, säga att också *jag* korsfästes. Min gamla människa, den jag var när jag var i Adam (som Paulus säger i Romarbrevet) har dött med Kristus. Men jag är också uppstånden med honom. Jag kan se mig själv som död från synden, men levande för Gud (Rom 6:11).

Men jag är inte bara levande för Gud. Jag är oändligt och ofattbart älskad av honom. Jag har nämnt versen flera gånger tidigare i genomgången av Efesierbrevet, men låt oss än en gång påminna oss om Johannesevangeliet 17:22-23,

> Johannesevangeliet 17:22-23 (SFB-15)
> 22Och den härlighet som du gett mig har jag gett till dem, för att de ska
> vara ett liksom vi är ett: 23jag i dem och du i mig, så att de är
> fullkomligt förenade till ett. Då ska världen förstå att du har sänt mig,
> och att **du har älskat dem så som du har älskat mig**.

”Du har älskat dem så som du har älskat mig.” Jag kan inte fatta dessa ord. När Kristus är i oss, när vi är i församlingen som är hans kropp som han uppfyller med sin fullhet är det som att Guds oändliga och eviga glädje över sin evigt Enfödde Son på något ofattbart sätt också riktas mot oss. Vi är inte bara frikända från synden och levande för Gud – vi är föremål för Guds eviga och obegränsade kärlek; samma kärlek som han älskar sin Son med.

5. Kroppen gör Kristus synlig i världen

För det femte: kroppen gör Kristus synlig i världen. Vi som har fogats in i Kristi kropp genom att den helige Ande fött oss på nytt och fört oss in i gemenskap med sitt folk – vi representerar nu Kristus i världen. Vi är Kristi kropp. Det är när vi älskar varandra trots våra olikheter, när vi som tidigare var fiender kan älska varandra som evangeliet blir synligt i vår

omgivning. Vi är försoningens ambassadörer som förkunnar det goda nyheterna för alla och uppmanar dem att försona sig med Gud. När vi försonar oss med Gud innebär det också att vi försonar oss med Guds folk. Det är vi, Kristi kropp, som är Gud har samlat för att förkunna hans härliga gärningar.

III. EN KVALIFIKATION

Nu har vi kommit till den tredje punkten och det är dags att göra en kvalifikation. Jag talar hela tiden om församlingen som Kristi kropp, men ganska snart efter Nya testamentets tid var det inte alls en självklarhet att alla församlingar som kallade sig kristna verkligen var del av Kristi kropp. Det utvecklades läror och hierarkier och olika former av tillbedjan som var helt främmande för Bibeln och den kristna tro som läggs fast där. Därför har man genom kyrkohistorien haft olika sätt att navigera och urskilja bland dem som kallar sig själva kristna.

I samband med Reformationen på 1500-talet började man återigen fundera på hur man kunde urskilja det sanna från det falska och man började tala om kännetecknen på den sanna och den falska kyrkan. Till exempel står det så här i den Nedeländska trosbekännelsen (*Confessio Belgica*) från 1561 som är en av de första reformatoriska trosbekännelserna, i artikeln om den sanna och den falska kyrkan,

> Den sanna kyrkan predikar evangeliet rent och klart, förvaltar sakramenten i enlighet med Kristi instiftelse, och använder kyrkotukten för att bestraffa synden.
> Belgiska trosbekännelsen (1561), artikel 29 – Kännetecknen på den sanna och den falska kyrkan

Här nämns tre kännetecken på den sanna kyrkan: (1) den predikar evangeliet rent och klart. (2) den förvaltar sakramenten, det vill säga dop och Herrens måltid, på ett rätt sätt, och (3) den förvaltar kyrkotukten, eller församlingsdisciplin på ett rätt sätt. I andra trosbekännelser förekommer det att man bakar in det tredje kännetecknet om församlingsdisciplin i det andra om Herrens måltid eftersom de hänger ihop.

Det här är en välbehövlig och biblisk kvalifikation också för oss idag. För också idag finns det mängder av församlingar som gör anspråk på att vara kristna men som inte alls bryr sig om att faktiskt följa vad Bibeln säger.

Men hör här. Om vi predikar falskt om vem Gud är, skapar vi en gemenskap kring en gud som inte existerar. Om den gud som predikas inte dömer syndare eller är vred över synden så har hela evangeliet kortslutits och vi ljuger för människor på ett sätt som kan leda dem vilse för evigt. Vi kan vagga in människor i en falsk frälsningsvisshet, när de i själva verket tror på och tillber en avgud som vi själva har skapat.

Därför är det så viktigt att vi predikar evangeliet ”rent och klart” som bekännelsen säger. Vi måste vara tydliga med vem Gud är. Vi måste vara tydliga med människans hopplösa tillstånd som syndare – inte bara att människan är lite sjuk eller har några utmaningar att övervinna, utan att människan andligt död. Förlorad. Vi kan inte betrakta varandra som konsumenter som bara behöver en liten andlig uppgradering, utan som rebeller inför en helig och rättfärdig domare. Om vi överlämnas åt oss själva är det ute med oss! Vi är i desperat behov av en frälsare. Kristus kom inte bara för att ge oss en lära att följa, att lära oss att vara snälla mot alla och skapa en inkluderande gemenskap. Han kom för att dö i syndares ställe och på så sätt bära Guds rättmätiga vrede över synden.

Allt detta behöver vara glasklart. Och att vårt gensvar på det är omvändelse och tro. Både och. Om vi predikar ett gensvar på evangeliet bara genom omvändelse, bara att vi ska kämpa mot synden i våra liv, så blir vi lagiska och evangeliet blir skruvat. Om vi predikar ett gensvar på evangeliet bara genom en abstrakt tro som inte får några konsekvenser i våra liv har vi var aposteln Jakob kallar för en ”död tro” (Jak 2:17, 26).

Det är ofattbart mycket på spel här. De här sakerna behöver vara glasklara. Om något av det här saknas kommer vi oundvikligt att predika ett falskt evangelium. Då är vi inte del i Kristi kropp. Då förleder vi snarare Kristi kropp. Vi är falska ambassadörer och kan vänta oss Guds förbannelse, som Paulus säger i Galaterbrevets första kapitel.

Det finns en del att säga om dop och Herrens måltid också, men jag tänkte återkomma till det litegrann i den sista punkten. Men ni fattar poängen. Paulus talar oerhört högt om församlingen som är Kristi kropp, fullheten av honom som uppfyller allt i alla. Men allt är inte guld som glimmar. Vi måste vara vakna och se på det här med urskillning eftersom skillnaden mellan en sann församling och en falsk församling kan vara skillnaden mellan Kristi fullhet och Guds förbannelse.

IV. PRAKTISKA KONSEKVENSER

Vad får nu allt det här för konsekvenser i våra liv? Jag skulle vilja svara på frågan på två nivåer. Dels för oss som individer och sedan för oss som församling.

1. För dig som individ

Vad får det här för konsekvenser för oss som individer? Jag vet inte hur många gånger jag har träffat en person jag inte träffat tidigare och börjat prata med honom eller henne och frågat om han eller hon är kristen. Ibland är svaret ”ja” och då frågar jag vilken församling han eller hon är med i, varpå jag får svaret ”Guds världsvida församling.” Jag blir lika ställd varje gång eftersom det ur Bibelns perspektiv är ett omöjligt svar.

Låt oss fundera lite på vad det är att vara kristen. En kristen är en person som först och främst har fått sin synd förlåten och blivit försonad med Fadern på grund av vad Kristus fullbordat på korset. Det sker när en människa omvänder sig från sina synder och sätter sin tro till Jesus. Det är en person som är ”fattig i anden”; som vet att om det vore upp till mig att söka bekräftelse hos Gud så har jag inget att berömma mig av, utan som helt och hållet hoppas på Kristus och hans rättfärdighet.

Men det är inte allt. En kristen är också en person som, tack vare sin försoning med Gud, också har blivit försonad med Guds folk. Det är en person som älskar Herren av hela sitt hjärta *och* som älskar sin nästa som sig själv. De båda buden hänger ihop. Det första leder till det andra, och det andra bevisar det första. När Gud har kallat dig in i gemenskap med sin Son (1 Kor 1:9) har han samtidigt kallat dig in i gemenskap med hela familjen (1 Kor 5:1-2). Han har gjort dig till en del av Kristi kropp. Det här är exakt vad Paulus säger till församlingen i Korinth,

> 1 Korinthierbrevet 12:14-16 (SFB-15)
> 14Kroppen består ju inte av en enda kroppsdel utan många. 15Om foten sade: "Jag är inte hand, så jag hör inte till kroppen", så hör den ändå till kroppen. 16Och om örat sade: "Jag är inte öga, så jag hör inte till kroppen", så hör det ändå till kroppen.

Utifrån Nya testamentets perspektiv är det omöjligt att prata om vad det är att vara kristen utan att hamna i ett samtal om församlingen. Som kristna är vi del i ett folk. Kristus har gjort oss till medlemmar i sin kropp.

Tänk på hur det är i Jakobs brev, där han jämför en levande tro och en död tro. Han säger att en tro utan gärningar är död. Poängen är att när Gud föder dig på nytt så *vill* du hålla Guds bud. Du *vill* leva som Bibeln lär. Eller som aposteln Johannes säger i Första Johannesbrevet,

> 1 Johannesbrevet 2:3-5 (SFB-15)
> 3Vi vet att vi har lärt känna honom när vi håller fast vid hans bud. 4Den
> som säger: "Jag känner honom" och inte håller fast vid hans bud, han är
> en lögnare och sanningen finns inte i honom. 5Men hos den som håller fast
> vid hans ord har Guds kärlek verkligen nått sitt mål. Så vet vi att vi är
> i honom.

Om det inte gör dig något att du lever i strid mot vad Bibeln lär så är det ett tecken på att du troligtvis inte är född på nytt, även om du säger att du tror på Jesus. Lyssna på Hebreerbrevets författare,

> Hebreérbrevet 10:23-27 (SFB-98)
> 23Låt oss orubbligt hålla fast vid hoppets bekännelse, för han som har
> gett oss löftet är trofast. 24 Låt oss ge akt på varandra och sporra
> varandra till kärlek och goda gärningar. 25 Och låt oss inte överge våra
> sammankomster, så som några brukar göra, utan i stället uppmuntra
> varandra, och det så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig.
>
> 26 För om vi fortsätter att synda med vett och vilja efter att ha fått
> kunskap om sanningen, då finns det inte längre något offer för synderna,
> 27 utan bara en fruktansvärd väntan på domen och en rasande eld som ska
> förtära motståndarna.

Den som är kristen är i ständig förändring. Gud verkar fram i våra liv andens frukter: kärlek, glädje, frid, tålamod och vänlighet. Det är något som verkas fram i vår gemenskap. Det kommer inte att ske i isolering. Det är mitt i gruppen av syndare som valt att älska varandra som evangeliet blir synligt. När vi förlåter varandra som Kristus förlåtit oss; när vi överlåter oss till varandra som Kristus överlåtit sig till oss.

Bibeln säger: älska varandra. Vilka är det vi först och främst ska älska? Våra bröder och systrar i vår lokala församling. Bibeln säger: uppmuntra och bygg upp varandra. Vilka ska vi uppmuntra och bygga upp? Våra bröder och systrar i vår lokala församling. Bibeln säger: vägled varandra, var varandras tjänare, be för varandra, bekänn era synder för varandra, ha tålamod med varandra, ha omsorg om varandra, gläds med varandra, var gästfria mot varandra och hundra andra saker vi ska göra mot varandra. Vilka är dessa ”varandra”? Det är dina bröder och systrar i din lokala församling. Hur kan du leva som kristen enligt Bibelns undervisning utan att vara del i en lokal församling?

Bibeln säger att du ska uppmuntra och underordna dig dina ledare, för de vakar över din själ och ska avlägga räkenskap. Vilka ledare är det? Påven? Biskopen i Göteborgs stift? Någon gubbe på Youtube? Någon som du går och lyssnar på ibland? Alla pastorer i hela världen? Det är förstås ledarna i din lokala församling. De är inte fullkomliga. Du kanske måste ha tålamod med dem. Men om du inte är intresserad av det; om ingen ledare är bra nog för dig, är du säker på att du verkligen har det rätt ställt med Gud?

2. För oss som församling

Jag inser att predikan börjar bli lång, men jag skulle också vilja säga något om vad det här innebär för oss som församling, och då i synnerhet när vi tänker på dop och Herrens måltid. För visst har vi en tendens att se dopet som en sorts föreställning, att det är dopkandidatens sätt att bekänna sin tro på Kristus. Eller med Herrens måltid, att vi ser det som *min* åminnelse av Kristi offer, om *min* bekännelse av synd, om *mitt* hopp om Kristi återkomst.

Men dopet och Herrens måltid är mycket mer kollektiva än så. I dopet är det inte bara en dopkandidats sätt att komma ut med sin kristna tro, det är också en församling som döper, som bekräftar dopkandidatens bekännelse som trovärdig. Det är församlingen som bekräftar att vi tror att du är kristen och så ger vi dig den kristna lagtröjan och gör dig till vår ambassadörskollega. När någon döps så är det ett åtagande för hela församlingen att hjälpas åt att hjälpa den här personen att växa som kristen.

Jag vill säga något liknande om Herrens måltid. I 1 Kor 11:17-34 påpekar Paulus att ett av de främsta problemen i församlingen i Korinth var splittring (11:18), vilket hade sina rötter i olika former av högmod (11:22). Det är intressant att se att i precis det här sammanhanget börjar Paulus tala om Herrens måltid. Varför? Jo, för att Herrens måltid kräver att de är en enad kropp (11:23-33). Det är en familjemåltid. Den förutsätter att vi är en försonad kropp.

Det blir som en regelbunden rening. Vi har en fläkt hemma som när den gått 100 timmar så piper den och vägrar köra vidare förrän man rensar filtret. Herrens måltid fungerar på samma sätt. Varje gång vi samlas och delar bröd och vin förnyar vi vårt löfte att bevara Andens enhet genom vårt gemensamma band i Kristus. I Herrens måltid görs många till en. Paulus säger

> 1 Korinthierbrevet 10:17 (SFB-98)
> 17 Eftersom det är *ett* bröd, är vi som är många *en* kropp, ty alla får vi vår del av detta enda bröd.

Så när Herrens måltid närmar sig är det en påminnelse för oss att ta tag i eventuell bitterhet vi hyser mot varandra och förlåta varandra så att vi kan dela bröd och vin som en kropp.

AVSLUTNING

Vänner, det är tillsammans vi förkunnar evangeliet, när vi alla säger samma sak om oss själva: vi är syndare och vår enda rättfärdighet är i Jesus Kristus. Tillsammans är vi bärare av Kristi fullhet. Tillsammans är vi Guds församling, som han har utkallat från mörkret och in i sitt underbara ljus, satta att förkunna hans härliga gärningar. Vi gör Kristus synlig i världen och allt som är sant om honom är också sant om oss. Så låt oss göra allt vi kan för att fortsätta att älska varandra, ha tålamod med varandra och arbeta igenom och försonas när konflikter kommer.